

МИРОСЛАВА КОЈИЋ

скулптуре

17.—29. I 1989.

МИРОСЛАВА КОЈИЋ припада једној изузетно значајној генерацији скулпторских посленика у Војводини, генерацији која је учинила да скулптура постане равноправни носилац савремених уметничких схватања у средини у којој ине ликовне дисциплине имају значајнију традицију и углед. Њена вајарска авантура је започета почетком осамдесетих година, непосредно после окончања студија на београдском Факултету ликовних уметности 1973. године. Међутим, њена стваралачка и излагачка делатност се значајније интензивирала тек деценију касније, нетом после пост-дипломских студија и београдске самосталне магистарске изложбе 1983. године. Због тога се данас, са обезбеђене временске дистанце, може констатовати да се Којићева у актуелне токове битније „укључује“ у време пуне афирмације значајних промена које је васпоставила нова уметност зачета на прелому двеју деценија, у време када се потврђивала теза загребачког ликовног критичара Маковића о „новој скулптури“, о скулптури која ће остваривати некакву нову осећајност блиску сензибилитету „уметности осамдесетих“. У таква контекстна збивања Мирослава Којић улази посве спремна. Њена скулпторска остварења настала крајем седамдесетих и почетком осамдесетих година већ поседују изразиту субјективистичку ноту. Облици у теракоти, помало „троми“ и хотимично „неспретни“, грађени класичним потсупком вајања и традиционалистичким обликовањем, претварани су у сензибилну „осећајну масу“. Њихова неубичајена форма којој је било немогуће препознати обликовно порекло, поседовала је мноштво могућих асоцијација. Осим тога, те су скулптуре имале некакву очаравајућу недовршеност, некакав „non finito“ који је обавезивао посматрача на засебан процес окончавања реализације „уметничке поруке“.

Средином осамдесетих година Мирослава Којић је свој вајарски концепт битније мењала. Остварена је промена „из континуитета“ — уместо затегнутих форми јављају се знатно разубенији облици, узбу-

ђујућа фактура удубљења и испупчења што подстиче узбудљиву игру светлости и сенке. Овога пута Којићева почиње да гради одређене представе (катедрале, портали, тимпанони) прикључујући се тако оној невеликој групи актуелних југословенских вајара који осим што мисле облицима и материјалима поседују још једну сасвим оовременску особност да мисле — у сликама, представама и призорима, колико стварним толико измаштаним и слућеним. Чудесни вајани предмети-мотиви поседују особену поетику, набијени су експресивитетом и многозначном симболиком. Ове скулптуре су изразито субјективистичког карактера и њихово перцепцијско поимање је могуће тек у условима гледаоачеве подстакнуте субјективности и то у степену блиском вајаркиној експресивној тензији утканој приликом креативног делања и стварања у исте скулптурске изделке.

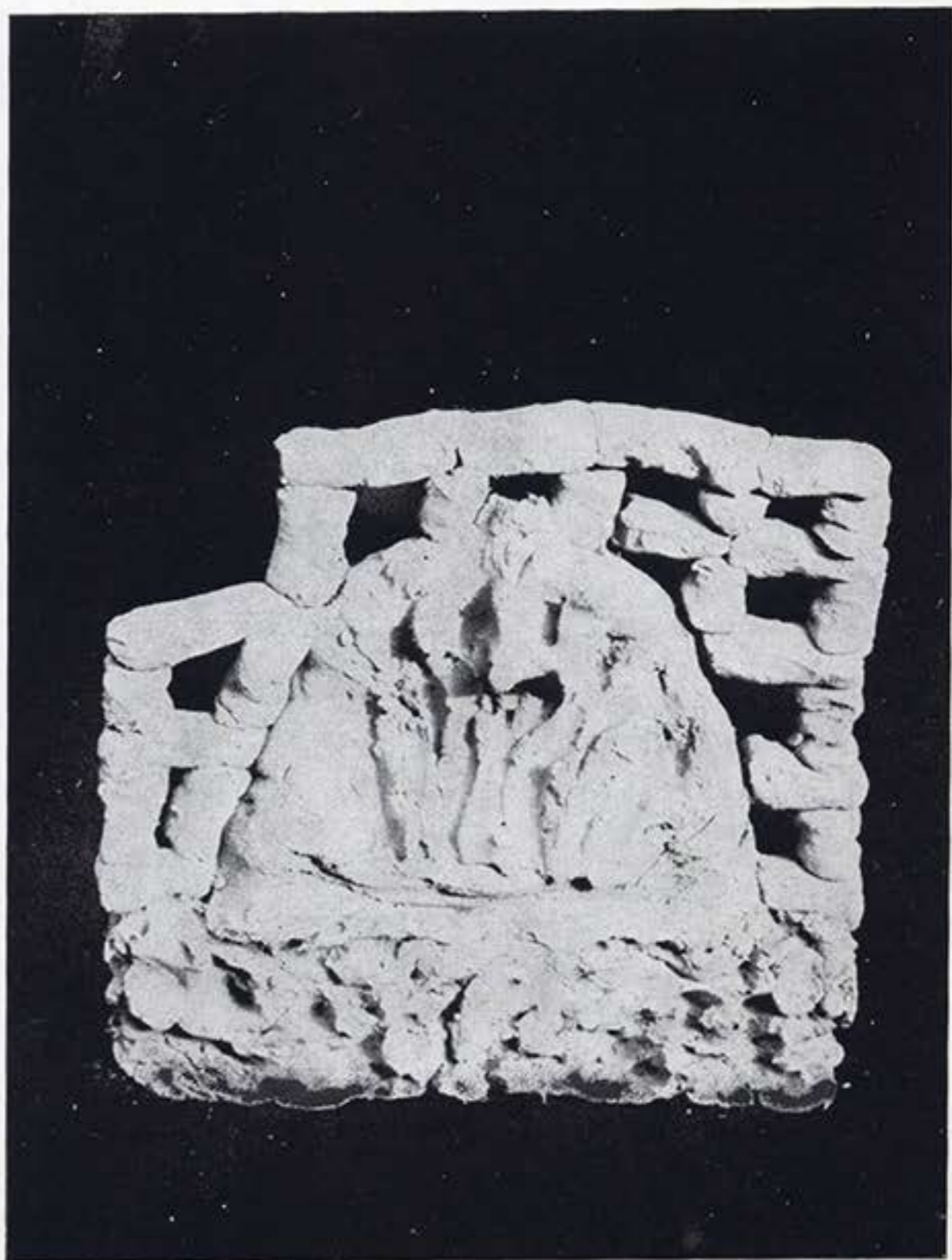
У актуелном тренутку у вајарској радионици Мирославе Којић су настале скулптуре знатно сложенијег пластичког изгледа и дејства. Експресивне и помало езотеричне представе су употпуњене одређеним геометријским конструкцијама. Наравно, овде се не ради о децидираној радикалној геометрији већ о својеврсној олденбургској интерпретацији геометријских форми, о некаквом „експресивном геометризму“. Тај геометризам овде нема очекивану конструктивну функцију него се доима као мотивска назнака, као додатак скулпторалном мотиву којим се наговештава делотворност синтетичког споја експресивног и геометријског односно субјективног и рационалног у овој скулптури која није без претензија да адекватно забележи свет и време у коме настаје. Очигледно је, ови експонати јесу потврда пуне стваралачке зрелости Мирославе Којић, вајарке која је своју пластичку мисао развијала складним и логичним токовима континуитета. Уважавајући темељне скулпторске постулате, не изневеравајући констативни тријадни односи материјал-маса-простор, она је успела да изваја један сасвим лични исказ, једну сопствену визију света. У том је исказу обиље експресивности и субјективности. Управо онолико колико је то потребно за препознавање пуног доприноса Мирославе Којић најактуелнијим токовима у нашој савременој уметности али и као изузетан досег креативног духа способног да демијуршки делује у времену епохалне кризе те да нас, током ових неизвесних осамдесетих година увери у наше сопствене способности и креативне моћи.

Сава Степанов

У Новом Саду, децембра 1988.

МИРОСЛАВА КОЈИЋ, академски вајар

Рођена 1949. године у Кикинди. Факултет ликовних уметности у Београду, завршила је 1973. године, а постдипломске студије на истом факултету завршила 1982. године. Члан СУЛУВ-а од 1982. године.

Адреса:
Браће Татића 10
23300 Кикинда.

САМОСТАЛНЕ ИЗЛОЖБЕ

1983. — Београд — Галерија ФЛУ
1984. — Сремски Карловци — Галерија градског музеја „Бранково коло“
1985. — Нови Сад — Галерија УЛУВ-а
— Кикинда — Народни музеј — Галерија савремене уметности
— Српска Црња — Галерија „Липарске вечери“

ВАЖНИЈЕ ГРУПНЕ ИЗЛОЖБЕ

1982. — Кикинда — Народни музеј — Галерија савремене уметности — Изложба скулптура „Терра 82“
1983. — Нови Сад — 32. пролећна изложба УЛУВ-а
— Приштина — 32. пролећна изложба УЛУВ-а
1984. — Панчево — Скулптура у Војводини данас
— Нови Сад — 33. пролећна изложба УЛУВ-а
— Приштина — 33. пролећна изложба УЛУВ-а
— Сарајево — 33. пролећна изложба УЛУВ-а
— Ср. Митровица — IX сремско-митровачки салон
— Крушевац — Зрењанинска секција УЛУВ-а
— Чачак — Зрењанинска секција УЛУВ-а
— Љиг — Зрењанинска секција УЛУВ-а
— Београд — „Увод у генерацију“ — избор младих и млађе генерације уметника Војводине
— Нови Сад — „Увод у генерацију“ — избор младих и млађе генерације уметника Војводине
— Зрењанин — „Увод у генерацију“ — избор младих и млађе генерације уметника Војводине
1985. Београд — Јубиларна изложба УЛУС-а
— Приштина — Јубиларна изложба УЛУС-а
— Нови Сад — Јубиларна изложба УЛУС-а
— Сарајево — Јубиларна изложба УЛУС-а
— Ниш — Јубиларна изложба УЛУС-а
— Београд — 26. октобарски салон
— Мурска Субота — 7. југословенски бијенале мале пластике
— Суботица — 34. пролећна изложба УЛУВ-а
— Нови Сад — 34. пролећна изложба УЛУВ-а
— Зрењанин — Устанак и социјалистичка револуција народа и народности у делима ликовних уметника Војводине
— Љубљана — Изложба скулптура „Терра 82, 83, 84“
— Рибница — Изложба скулптура „Терра 82, 83, 84“
— Суботица — Уметничке колоније и симпозијуми Југославије — Изложба Терге.
— Немачка — Уметност у Војводини данас
— Аустрија — Уметност у Војводини данас

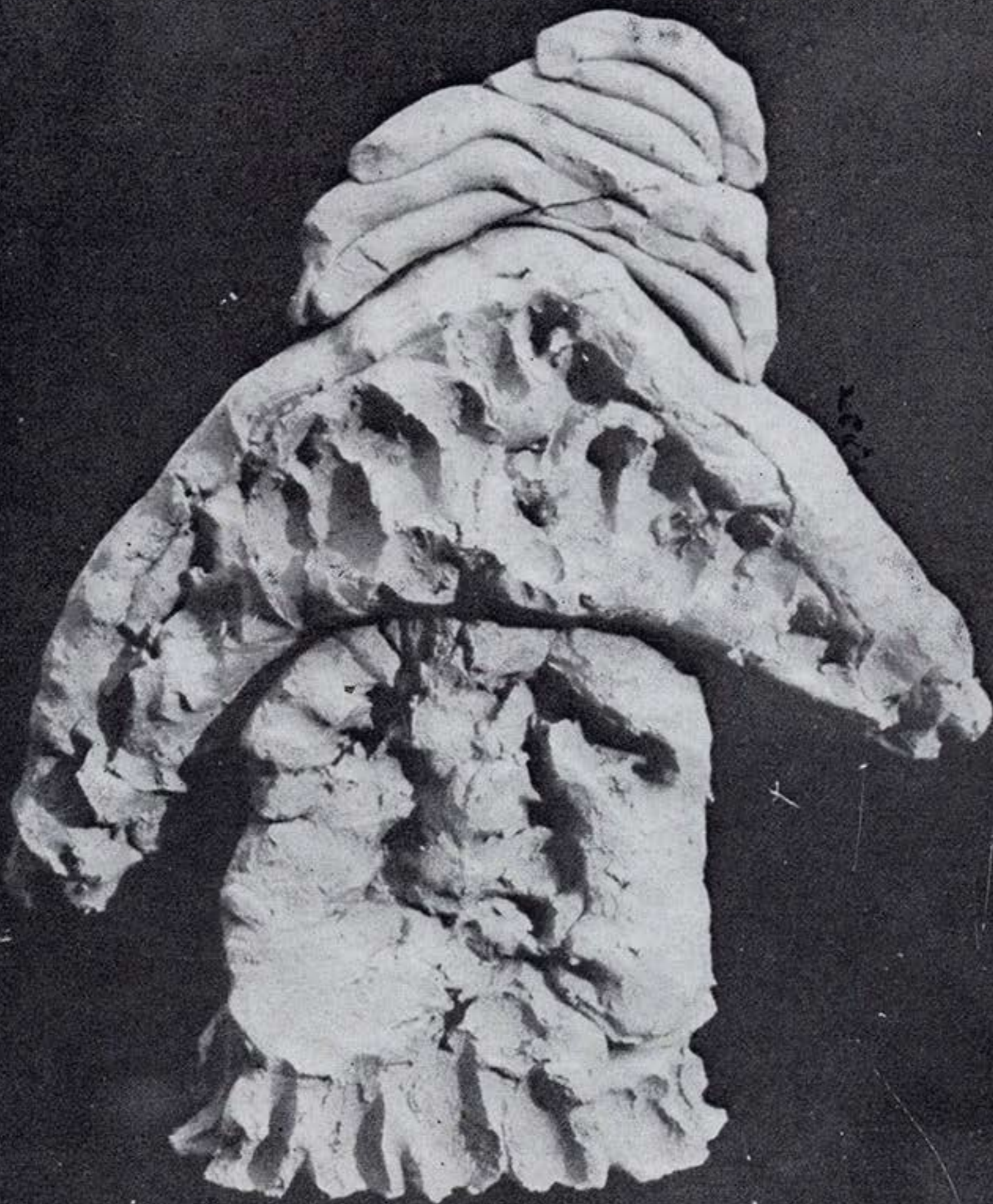
1986. — Загреб — Уметност у Војводини данас (избор)
— Сплит — Уметност у Војводини данас (избор)
— Зрењанин — 35. изложба СУЛУВ-а
— Нови Сад — 35. пролећна изложба СУЛУВ-а
— Ср. Митровица — X Сремско митровачки салон
— Зрењанин — Изложба зрењанинске секције СУЛУВ-а
1987. — Београд — Заједничка изложба УЛУС-а, СУЛУВ-а и УЛУК-а
— Нови Сад — Заједничка изложба УЛУС-а, СУЛУВ-а и УЛУК-а
— Приштина — Заједничка изложба УЛУС-а, СУЛУВ-а и УЛУК-а
— Панчево — Југословенско бијенале скулптуре
— Београд — 28. Октобарски салон
— Сарајево — Изложба скулптура „Терра 82, 83, 84, 85, 86, 87“
— Бања Лука — Изложба скулптура „Терра 82, 83, 84, 85, 86, 87“
— Мурска Субота — 8. југословенски бијенале мале пластике
1988. Нови Сад — 37. пролећна изложба СУЛУВ-а
— Ниш — 37. пролећна изложба СУЛУВ-а
— Приштина — 37. пролећна изложба СУЛУВ-а
— Београд — 29. Октобарски салон
— Приштина — 29. Октобарски салон
— Скопље — 37. пролећна изложба СУЛУВ-а
— Ср. Митровица — XI Сремско-митровачки салон
— Равена — VI година Дантеа
— Карловац — „Терра 82—88“

ЈАВНИ РАДОВИ

1979. — Кикинда — Биста Зоре Крцалић Заге
1982. — Руско Село — Биста Глигорија Попова
1982. — Кикинда — Биста Николе Француског
1983. — Кикинда — Релеф Буре Јакшића
1983. — Иђош — Релеф Николе Француског
1985. — Кикинда — Релеф Душана Васиљева

НАГРАДЕ

1986. — Награда за скулптуру на X Сремско-митровачком салону
1988. — Главна награда за скулптуру на XI Сремско-митровачком салону

Галерија Коларчевог народног универзитета

Савет Галерије КНУ:

Мирослав Борђевић, Драгана Петровић,
Зоран Вуковић, Миодраг Поповић,
Драган Борђевић

Кустос:

Тања Николић

Техничка опрема каталога:

Јелена Крунић

Издавач:

Коларчев народни универзитет
Београд, Студентски трг 5, тел. 638-472

Штампа:

„Радиша Тимотић“, Београд, Обилићев венац 5